

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זע"א

פרשת ויצא

ט' כסלו תשפ"ג 1157

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:21	4:05	4:14	4:00
------	------	------	------

5:17	5:13	5:15	5:14
------	------	------	------

5:54	5:51	5:53	5:52
------	------	------	------

הדלקת נרות

מוצאי שבת

רבנו תם

הילולא דצדיקיא

ט. רבי דב בער האדמו"ר האמצעי מחב"ד

ט. רבי נתן סאלם

י. רבי אברהם רוזאניס

י. רבי איסר זמן מלצר ראש ישיבת 'עץ חיים'

יא. רבי יחיאל הלר מח"ס 'עמודי אור'

יא. רבי משה הררי

יב. רבי אברהם בער מאוריץ בעל 'היב' עין'

יב. רבי שלמה לוריא, המהרש"ל

יג. רבי דוד שלוש ראש ישיבה במוקש

יג. רבי רחמים מאזוז מח"ס 'לסא רחמים'

יד. רבי דוד אביחצירא בעל 'פתח האהל'

יד. רבי נתן גשטטר מח"ס 'להורות נתן'

טו. רבי רפאל אבן צור, אב"ד פאס

טו. רבי שמחה בונם סופר מפרשבורג

מורכב כידוע משני חלקים, מחלק הנשמה שהיא חלק א-לוה ממעל, ומחלק הגוף החומרי. הנשמה מגיעה משורשה ממקור העליון, מתחת כסא הכבוד חוצבה, והיא נשלחת לעולם הזה להתלבש בתוך הגוף החומרי. ועליה לזכך את הגוף ולתקנו, להביאו לשלימות כדי לעשות נחת רוח ליוצר הכל.

אבל מאידך גיסא, הגוף החומרי מושך כל העת לגשמיות. הוא נלחם בנשמה ואינו נותן לה מנוח. כיון שהוא חלק התחתון אשר מגיע עפר מן האדמה, מהמקום התחתון שבעולם. אבל הנשמה כיון שהיא מלובשת בלבוש הגשמי, בגוף, היא עמלה עליו כדי לזככו ולתקנו ולהשלימו לקראת ייעודו.

ומהו החילוק בין הנשמה לבין הגוף. כאשר אדם מסתלק מהעולם, ישנה הפרדה בין שני החלקים הללו. הנשמה כידוע עולה למעלה, חוזרת אל מקומה במקור העליון, כי שם מקומה. אבל הגוף החומרי נכנס לקבר, למטה, כי משם הוא בא, מעפר בא ואל עפר ישוב, והוא אינו עולה למעלה למקור העליון. אבל, באם האדם תיקן את כל מעשיו מהחל ועד כלה בעולם הזה, והוא יזכך כל כך את גופו החומרי עד שגם הגוף נעשה קדוש כמו הנשמה. הרי שאז הוא זוכה, וגם הגוף, גם התמונה הקדומה שלו המתוקנת זוכה להיחלק בכסא הכבוד, כיון שגופו התעלה ממש להיותו כמו הנשמה הקדושה. והבן.

אם כן אפוא, זה היה יחודו של יעקב אבינו, וזאת היתה מעלתו. יעקב אבינו תיקן כל כך את גופו החומרי, בהתהלכו בתמימות ובאמונה שלימה עם הבורא יתברך שמו, עד שהוא החזיר את התמונה לשורשה במקור העליון. לכן זכה ותמונתו, צורתו נחקה בכסא הכבוד.

ולא עוד, אלא שיעקב היה איש תם, ולכן זכה שתמונתו חקוקה בכסא הכבוד. והנה, 'תמימות' עולה בגימטריא כמנין 'תמונת ה' ביטי'. כי רק אדם שיש בו תמימות, כמו שכתוב על יעקב אבינו ע"ה, הוא זוכה להיות בבחינת ותמונת ה' יבטי, שהיה בבחינת תמונה למעלה, תחת כסא הכבוד. והבן. ומכאן אנו למודים, כי כל בני ישראל, אשר מזרע יעקב המה, כאשר הם מתקנים לגמרי את גופם החומרי, גם הם זוכים כי תמונתם תיחקק למעלה בתוך התמונה של יעקב אבינו אשר חקוקה שם זה מכבר, כי יעקב אבינו זוכה לכל הדורות. וככל שיהודי מזכך את גופו ואת תמונתו, כך התמונה מאירה יותר ויותר למעלה.

ודווקא אנו מתייחסים ליעקב אבינו, כיון שאצל אברהם ויצחק היה איזה פסול, ישמעאל, ועשו, אבל אצל יעקב היתה שלימות ממש. איש תם יושב אהלים, כי היתה מיטתו שלימה, הם "ב שבטי י-ה. לכן כל המזדככים זוכים להתקשר ליעקב אבינו ע"ה.

משכיל לדוד

גם במצבים הקשים ביותר אין להיכנס לייאוש

על אותה שעה שיצא יעקב מבית אביו, אמרו במדרש (בר"ר סח, ב) "רבי שמואל בר נחמן פתח; שיר למעלות אשא עיני אל ההרים (תהילים קכא, א) אשא עיני אל ההרים למלפני ולמעבדני. מאין יבוא עזרי; אליעזר בשעה שהלך להביא את רבקה, מה כתיב ביה (בראשית כד, י) "ויקח העבד עשרה גמלים" וגו', ואני לא נזם אחד ולא צמיד אחד וכו'.

רבי יהושע בן לוי אמר, שלח עמו, אלא שעמד עשו ונטלה ממנו. חזר ואמר 'האם אני אאבד את תקוותי מבוראי, מהש"ת? חס ושלום אלא 'עזרי מעם ה'. אל יתן למוט רגלך אל ינום שומרך, הנה לא ינום ולא יישן' וגו'.

הנה מבארים חז"ל (רעיון זה עלה ברעיוני בשדה התעופה בברצלונה. עקב תקלה במנוע המטוס, נאלצתי להמתין עד לטיסה במטוס אחר, ואז כתבתי מאמרו זה בס"ד) כי עשו שלח את אליפז בנו אחרי יעקב כדי להורגו נפש, אבל כשפגעו בדרך שיכנעו יעקב אבינו כי לא יהרגנו, אלא רק יטול את ממונו כי העני חשוב כמת (נדרים סד, א) וישאירו בחיים. ואכן אליפז עשה כן, וניצל יעקב לנפשו, ורק ממונו ניטל ממנו.

אבל כשהגיע יעקב במצבו זה לחרח, תהה לרגע ואמר "מאין יבוא עזרי". כלומר, אליעזר עבד אברהם הגיע לכאן כשהוא עמוס בכל טוב, אבל בקושי רב הצליח להוציא מכאן את רבקה אימה, משמע האנשים אכן רק רמאים וחומדי ממון. וכיצד אני, ריק מכל ממון וכוכל להשיג כאן את מבוקשי וליתול לי מכאן אשה. ובפרט לאדם מבוגר בשנים כמוני.

ברם. מיד התחזק יעקב אבינו בה' אלוהיו, ואמר כי אינו מאבד כלל את התקווה בהש"ת. אלא, אשא עיני אל ההרים, אל ההורים, לזכות האבות הקדושים. ועל כלנה; עזרי מעם ה' עושה שמים ארץ. כלומר, כמו שהש"ת ברא את העולם כולו יש מאין ממש, כך ודאי יוכל הוא לחלץ אותי מן המיצר ולהוציאני למרחב.

דרך חיים זו הוריש יעקב אבינו לבניו ולכל הדורות של עם ישראל. גם כאשר יהודי נמצא בצרה גדולה, ולרגע נחשכות עיניו ל"ע, עד שאינו רואה לעצמו שום תקוה שהיא לצאת מהמיצר. גם אז עליו לשאת תחינה אל הש"ת, ולהתפלל ללא הרף לבורא עולם, שהרי ממונו לא יפלא שום דבר לעזור ליהודי בכל מצב שהוא.

ולא עוד, על איש הישראלי לזכור את 'ההרים', את 'ההורים', את האבות הקדושים, שגם במצבים הקשים ביותר, ובכל הניסיונות לא נכנסו לייאוש, אלא התמידו בתפילות לבורא העולם. אף בזמן שלא ראו את האור התפללו לה' ובטחו בישועתו. ואכן נתקיים בהם "עזרי מעם ה' עושה שמים ארץ". כך הוא הדבר בכל יהודי ויהודי.

והנה, צורתו של יעקב אבינו, כך לימדונו חז"ל, חקוקה היא בכסא הכבוד. וכי יש צורה למעלה במום? אלא, כל יהודי

דברי חכמים פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מהו הסוד הגדול של רחל אמנו?

רחל אמנו, שאת זכותה אנו מזכירים בכל זמן ובכל עידן, מתנוססת בעיקר בזכות מעשה אצילי שבמרכזו עמד לה להיפקד בפרי בטן, כנאמר "ויזכור א-להים את רחל וישמע אליה א-להים ויפתח את רחמה". מה זכר לה הקב"ה? מפרש רש"י: זכר לה שמסרה סימניה לאחותה. ומוסיף המהר"ל שזו מידה כנגד מדה, היא עשתה שלא תצא אחותה בחרפה מבעלה, לכך אין ראוייה שלא תלד ותצא בחרפה מבעלה.

מקשים העולם, לכאורה ייפלא, אם זו הסיבה היה עליה להיפקד זמן רב קודם לכן, שהרי את הסימנים כבר מסרה קודם נישואיה, אבל לא כך היה אלא נפקדה רק לאחר המעשה של הדודאים, ולמה המתין לה הקב"ה עד אז.

ותירץ ה'שפת אמת', כי כאן במעשה הדודאים נודע הדבר - לאה אומרת לרחל "המעט קחתך את אישי" ורחל שותקת והיא לא עונה כלום, ובשתיקה זו הגיעה רחל לקיום של הוויתור בפסגה העליונה ובשלמות, ודווקא ע"י קיום הוויתור בשלמות זכתה להיפקד בזרע של קיימא.

מרחיב הגרא"ל שטיינמן זצוק"ל, היה אומר שוב ושוב לכל הבא לשאול בעצתו: לוותר ולוותר ושירוויח מכך. כשנשאל ע"י אחד מתלמידיו מה ראש הישיבה הרוויח מכך שוויתר רבות בחייו, השיב שראה איך ה' שומר אותו בעניינים הנוגעים לציבור, ושם חסרה לו ידיעה מזמן לו ה' את מה שהוא צריך לדעת. וזו מידה כנגד מידה, שהנוהג לפנים משורת הדין נוהגים עמו כך.

על הפסוק "ואהבת לרעך כמוך", פירש רבי ישעיה פוקס זצ"ל בספרו 'פתח תקוה', על דרך הדרוש: אם אתה נוהג עם רעך באהבה ואחוה, כמוך אני ה', גם אני אנהג עמך כך. והוסיף הגרא"ל שטיינמן, הנה לדברי הגר"ח קנייבסקי זצ"ל כשיש בן יחיד - הבת לא יורשת, ואחרי פטירת אביו נתן את הכל לאחותו האלמנה. וכי הוא הפסיד, ה' שילם לו הכל! כשמע על כך הגר"ח אמר בענוותנותו: "אבא התגורר אצלה כל השנים, זה מגיע לה" (כל משאלותיך).

ועוד בענין זה מסופר שפעם נכנס אל הגרא"ל יהודי בר אוריין ותלמיד חכם, שמירר בבכי על ביתו המלא בבנות מתבגרות והישועה רחוקה מלבוא. השיבו ראש הישיבה: "אינני נביא ולא בן נביא, אך אחת אדע מה שאמרו חז"ל, שהבטיח הקב"ה לרחל שיזכור לה את הוויתור הגדול שוויתרה לאחותה כאשר מסרה לה את הסימנים. הרי לנו מה כוחו הגדול של הוויתור! תתחנכו גם אתם במידת הוויתור, ואז הקב"ה יהיה בעזרכם". הלה החליט להתחיל ללמוד ספר מוסר מסוים העוסק בתחום, ואכן תוך זמן קצר ראו בעיניהם ישועה גדולה.

ארחות ישראל הליכות והלכות בין אדם לחברו

יצאה מלפני הרב

הנכנס לפני רבו, אסור לו לשבת עד שיאמר לו הרב שישב, ואין לעמוד עד שיאמר לו הרב עמוד או עד שייבקש רשות לעמוד. וכשיצא מלפני הרב, יש לצאת כשפניו כנגד פני הרב.

הרב שמחל על כבודו - כבודו מחול ואין צריך לעמוד מפניו, אולם על כל פנים יש לעשות לו הידור דהיינו לקום מעט בשעה שעובר מלפניו.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שלא עשני גוי

באחת מנסיעותיי ברכבת שבה הגבאי שלי התלווה אליי, התיישבו למולנו אב ושני בניו הגויים.

תוך כדי נסיעה החלו הבנים לנבל את פיהם בדיבורים מהסוג הגרוע ביותר, כשהאב משתף איתם פעולה והיה ניכר בעליל שהוא נהנה מדיבורי בניו.

גם שאר הגויים שישבו איתנו באותה מחלקה, למרות שבתחילה נדהמו לשמע את הדיבורים הללו - בהמשך הנסיעה הם נהנו מכך ואף צחקו למשמע ניבולי הפה החמורים הללו.

לעומתם, הגבאי שלי ואני סבלנו מאד במשך שעתים אלו מבלי יכולת לעשות דבר, כיון שאפילו לא היה לנו לאן ללכת.

באותה שעה חיזקנו אפוא את עצמינו וסתמנו את אוזנינו כדי שלא נשמע את הדיבורים הטמאים ואת ניבולי הפה, ובמשך כל אותו הזמן חשתי בלבי צער עמוק על כך שבמקום שעתים של לימוד תורה בשלווה, עוברות עלינו שעתים של סבל איום, בבחינת 'ביקש יעקב לישב בשלווה'.

באותם רגעים גם אמרתי לעצמי:

כעת עלי לברך "שלא עשני גוי" בלא שם ומלכות, ומחר בבוקר כאשר אברך ברכה זו בשם ומלכות, אזכה לכוון בה כראוי, משום שכעת אני זוכה לחוש באופן ממשי את ההבדל שבין יהודי לגוי.

הנה אב זה מחנך את בניו לניבול הפה, ונהנה עימם מדברי התועבה שיוצאים מפיהם ר"ל, ואילו אב יהודי להבדיל, מחנך את בניו ללימוד תורה ולשמירת הפה והעיניים מראיות אסורות, מדיבורים אסורים וממאכלים אסורים.

ועל כן ראויים אנו לברך מידי יום "שלא עשני גוי".

במה מפטיירין

הפטרת השבוע: "ועמי תלואים למשובתי".
(הושע יא)

הקשר לשבת: בהפטרה נאמר על יעקב אבינו ע"ה שאחז בעקב עשו אחיו, ככתוב: "בבטן עקב את אחי". והוא מענין הפרשה שיעקב אבינו בורח מפני עשו אחיו.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מהותה של השפה הארמית

לאחר שלבן רדף אחרי יעקב מחמת גניבת התרפים, משש את כל כלי יעקב ומשפחתו ולא מצאם, הוא מציע ליעקב לעשות עמו ברית כמו שנאמר "ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה לעד ביני ובינך" (בראשית לא, מד).

והנה לבן הארמי נקרא כך על שם שכל מעשיו ברמאות, ועלינו להבין מה ניסה כאן לרמות את יעקב, ובפרט שמצינו שיעקב הסכים גם כן לברית זו ויחד הם בנו את ה'גלעד'.

ונראה שביאור העניין של ברית זו ניתן ללמוד מדברי לבן בהמשך העניין "עד הגל הזה ועדה המצבה הזו אם אני לא אעבור אליך את הגל הזה ואם אתה לא תעבור אלי את הגל הזה" (בראשית לא, נב). כלומר שהכוונה בברית זו לא הייתה כריתת ברית לחיבור ולהתקרבות, אלא אדרבה, הברית הייתה ברית של ניתוק והתרחקות - שכל אחד לא ייגש לחלקו של השני.

ואפשר להסביר העניין שיש שני סוגי בריתות; יש ברית של אהבה שכורתים לחיזוק הקשר ולערבות הדדית, ויש ברית שכל ענינה הוא עד כאן חלקי ועד כאן חלקך ולא יתקרב אחד לחלקו של האחר. וכמו שמצינו בין איש לאשה שיש שני סוגי ברית ביניהם, יש כתובה ויש גט. כשרוצים לכרות ברית של קשר וקירוב אז כותבים ברית של כתובה, וכשרוצים לנתק חייבים לעשות זאת על ידי הסכם ברית וזהו הגט. וזוהי הברית שנכרתה כאן על ידי יעקב, יעקב רצה שיהיה ניתוק שנשי הם לא בנותיך ובני הם לא נכדיך, ועל זה המצבה והגל יהיו עדים.

אמנם לבן רצה ברית הפוכה של קשר, חיבור ושלוה כביכול, וזאת כדי שיוכל להשפיע עליהם מכוחות הטומאה שלו. אולם כשראה שהם לא רוצים כלל השפעה ממנו ומעוניינים להתרחק ממנו, בליט ברירה הסכים לברית הזו. רק שלבן בכל זאת התכוון לתועלתו, שלא רק שהוא לא ישפיע אלא גם שלא יהא מושפע, הוא השתוקק לברית כזו שלא תהא שום השפעה של קדושה עליו ועל צאצאיו, ולא תוכל הקדושה לסדוק ולהכניע את הקליפה. ובדורות הבאים כשילכו בגלות לבבל לא תהא להם שום השפעה ויכולת ללמוד בבבל תורה, וכל השפה הארמית תהיה טמאה, כדי שלא יתעלו בתורה בגלות.

ובזמננו רואים עד כמה הקליפה מפריעה ומתגברת כנגד הקדושה, ובפרט בסיוע למוסדות התורה הקדושה ממקורות טהורים. כמו שכתוב בזהר הקדוש (ח"א קעא, א) ששרו של עשו פגע בכף ירך יעקב, ומאן נינהו תמוכין דאורייתא, שהקליפה מקשה מאוד באיסוף כספים לתורה הקדושה, וזאת הבין יעקב, שצריך ברית של ניתוק וכריתות. ויעקב קרא לו 'גלעד' שלא נושפע מהקליפה, כלומר, אפילו אם נשתמש בלשון ארמית ללמוד בה תורה - לא נושפע מהקליפה של לבן.

א. מפני כבוד השבת, גזרו חכמים שאין להכין משבת ליום חול או משבת ליום טוב או משבת אחת לשבת הבאה, לפי שנראה כמזלזל בכבוד השבת, כי לא ראוי שהשבת תכין ליום אחר. וסמכו זאת על הפסוק (שמות טז, ה) "והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו". והיינו, שכשירד מן לעם ישראל במדבר, היו לוקטים ומביאים את המן ביום ששי שהוא חול, ומכינים אותו לשבת.

ב. לכתחילה לא יכין משבת לחול גם דברים שיש בהם טרחה מועטת, כהבאת יין לבית הכנסת לצורך ההבדלה שבמוצאי שבת וכיוצא. אמנם אם יודע שלא יוכל להשיג לאחר מכן יין בקלות, רשאי להביאו, כי צורך מצוה הוא.

ג. מותר להוציא חלה מהמקפאי להפשירה לסעודה רביעית וכיוצא. וכן יום טוב שחל במוצאי שבת, מותר להפשיר מאכלים קפואים לסעודת החג. כי אין כאן מעשה הכנה, שהרי ההפשרה נעשית מאליה. מה גם שאין בזה טרחה וזה לצורך מצוה.

ד. עיקר האיסור להכין משבת לחול, הוא בדבר שאפשר לעשותו בחול, ורוצה לעשותו בשבת כדי לחסוך זמן מהחול. אבל דבר שאם לא יעשהו בשבת, שוב אי אפשר לעשותו בחול, מותר לעשותו בשבת. על כן, מותר להניח את הכלים בגמור הסעודה בכיור ולשפוך עליהם מים, כדי למנוע שלא יתייבש עליהם הלכלוך, ובכך יקל במוצאי שבת לשוטפם. שאם לא יעשה כן עתה, שוב לא יהיה אפשר לעשותו בחול, כי הלכלוך כבר יתייבש. אך אם עבר זמן והתייבש הלכלוך, אין לשפוך עליהם מים ללחלחם, שהרי יכול לעשות את אותה פעולה אף בחול. ומכל מקום רשאי להניח את הכלים בכיור וליטול עליהם ידיו במשך השבת.

ה. מותר להקפיא חלה או להחזיר מאכלים למקרר, לצורך אכילתם לאחר השבת. שהרי אם ימתין למוצאי שבת, יאבד טריותם. גם כי אינו אלא שומר על מצבם הקיים עתה. ועוד, שהרי רגילים להחזיר המאכלים, בלי לחשוב על כוונה מיוחדת לצורך ימי החול.

ו. מותר להדיח כלים אם יצטרך להשתמש בהם במהלך השבת, אבל אם לא ישתמש בהם, לא ידיחם. וכלי שתיה מותר להדיחם כל היום, כיון שמצוי שאדם שותה במשך היום ואולי יצטרך להם. אך אם ברור לו שלא ישתה עוד, אין להדיחם.

אכן אם ישנה מערכת כלים נוספת, ראוי שלא להדיח את הכלים, וישתמש במערכת הנוספת. אולם אם מפריע הדבר שמונחים הרבה כלים מלוכלכים במטבח במשך השבת, מותר לכתחילה להדיחם לשימוש נוסף.

ז. מותר להדיח כלים באמה ומשחת כלים. אך לא ישתמש בספוג וסקוטש מחשש סחיטה. אלא ישתמש בננס מחומר סינטטי שאינו בולע.

ח. מותר להניח את כלי האכילה במדיח בשבת, אך לא יסדר כל כלי במקומו, אלא יניחם ככל הבא לידו, ובמוצאי שבת יסדר את הכלים.

הידודי הפרשה

חידודים לפרשת ויצא

1. מי הם ההרים בתפילת יעקב אבינו ע"ה?
2. רב שמחל על כבודו, האם שומעים לו?

עומקא ד'יבא

פרקים בתיקון המידות
ובעבודת הלב

להפריז? לא. להתנזר? גם לא!

יעקב אבינו ע"ה סלל לנו את דרך הנהגה הישרה שעל האדם לבקש מה' את כל צרכיו שהוא נצרך להם; לחם - לאכול ובגד - ללבוש.

בתפילת יעקב אבינו ע"ה, אנו מגלים את מה שנדרש מהאיש היהודי העובד את בוראו באמת ובתמים: לא להפריז בתענוגים, אך גם לא להתנזר ממוצרי הצריכה הבסיסיים.

במסתורי הנהגה זו מקופלת הוראה ברורה וחד משמעית: לא לפזול ולהתאוות למה שמצוי אצל השכן. מה כן? להביט במה שהקב"ה העניק לנו ולשמוח בחלקנו. וכיצד מגיעים לכך?

אך ורק על ידי לימוד התורה הקדושה ומוסריה הנעימים והמועילים לחיי העולם הזה ולחיי העולם הבא גם יחד.

מסופר על רבי יעקב אריה מראדזימין זצ"ל, שהיה עני מרוד בימי רבנותו בעיירה 'ריטשבל', אך תמיד היה שמח בחלקו. מרוב עונוי לא היה בידו מעות בכדי לקנות כובע לראשו, על כן היה מכסה את ראשו בעלה של כרוב, כדרך האיכרים העניים.

פעם פגש בו אחד ממקורביו וראהו מהלך והכרוז על ראשו כשהוא שמח וטוב לב. תמה הלה ושאל את הרבי: "כלום אין הרבי מריטשבל מתבייש בדלותו?"

תמה אף הרבי לשאלתו והשיב:

"וכי למה אתבייש בה, כלום גנבתיה ממישהו?..."
אכן יש בסיפור זה דלות קיצונית, מופלגת, אך בכדי לאזן את התמונה נשנה את המבט לעבר יעקב אבינו ע"ה שפנה אל בוראו וביקש ממנו את מוצרי הצריכה הבסיסיים לאדם: "ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבוש" (בראשית כח, כ).

מכאן דורש בעל 'חובת הלבבות' (שער הבחינה פ"ה) כי "זאת שאלת הצדיקים מאת ה'. לא ישאלו המותרות, רק הדבר ההכרחי בלבד, שאי אפשר לו לאדם שיחיה בלעדיו. ובידוע כי נטיית האדם אחר בקשת המותרות, הוא גורם לו מהומות רבות, ועל כן כל איש ירא את ה', ראוי לו שיהיה שמח בחלקו ושיסתפק במועט, ושלא יתאוה המותרות, ויטיב לבו ביראת ה'".

ומעשה בפילוסוף - מחכמי אומות העולם שהיה עני מדולדל, שפעם אחת נתן לו המלך כסף וזהב הרבה, כדי להצילו ממצוקות העוני.

השכים העני בבוקר וייקח בידו את הכסף ויבוא לפני המלך ויאמר לו: "הנה כספך אשר נתת לי קח לך, כי איני חפץ בו".

תמה המלך ושאל: "מה זאת עשית לי, למה בעטת במנחתי אשר נתתי לך?"

השיב הפילוסוף:

"אדוני המלך, מיום היותי על האדמה עד היום הזה ישבתי במנוחה שאננה ובמשכנות מבטחים, כי מעולם לא הייתי להוט אחר הממון, ולעולם הסתפקתי בהכרחיות, והיה די לי והותר מה שהיה לי, וכל חכמתי היתה לדרוש ולחקור חכמת הבריאה כי רבו מעשי ה', ואולם אתמול אחרי שלקחתי את הכסף, התעצבתי והוטרדתי לחשוב מה אעשה בכסף, האם אקנה בו סחורה

או להפקידו ביד אדם נאמן, או אקנה קרקע, ותדר שנתי מעיני, ולבבי כים נרגש, כי סבבוהו גלי מחשבות והמון טרדות, לכן לא אוכל ללכת באלה. ועל כן הכסף נתון לך".

וכך המשיך אותו פילוסוף עני להחזיק בעונוי.

מעשה זה מביאו הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל בספרו 'דעת תורה', עם הלקח המסרי שבציודו:

כאשר הרגישו חכמי אומות העולם תענוגי החכמה - כותב רבי ירוחם - אזי הם הפקירו והפרישו את עצמם מכל עניני העולם הזה באשר המה הפריעו להם מחיי החכמה. ואולם - טוען רבי ירוחם - לא כן היא דעת תורתנו הקדושה. התורה לא דורשת מהאדם פרישות בתכלית. שכן חז"ל אומרים (קידושין ל, ב) "בזמן שהרטיה - זו התורה הקדושה - על מכתך, אכול מה שהנאתך ושתה מה שהנאתך ורוחץ בין בחמין בין בצונן ואי אתה מתיירא".

רעיון זה הובא בספר 'אורחות צדיקים':

התאוה היא המידה הרעה שבכל המדות, כי יתאוה מחמת גאוותו ללבוש בגדים יקרים ולבנות פלטרין גדולים ולאכול מאכלים טובים. שמא יאמר אדם: הואיל והגאוה היא מדה רעה כל כך, אפרוש ממנה ביותר עד שלא יאכל בשר ולא ישתה יין ולא ישא אשה ולא ישב כדירה נאה ולא ילבש מלבוש נאה, אלא השק והצמר הקשה ובגדים קרועים ומלוכלכים וישתמש בכלים מאוסים וכו'. המהלך בדרך זו נקרא 'חוטא' שהרי הוא אומר בנזיר "וכפר עליו מאשר חטא על הנפש" (במדבר ו, יא) אמרו חז"ל: אם נזיר, שלא פרש אלא מן היין נקרא 'חוטא', המונע עצמו מכל דבר, על אחת כמה וכמה! (תענית יא).

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם